

Rigsdagstidende.

1852.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 209.

Tredie Session.

61de Møde.

Firsdagen den 21de Januar.

(Forts.)

Ætserning (forts.): Der findes meget faa af de Folk, som dengang gik ind paa de Vilkaar, der vare grundlagte paa Taxationer, udgaaede fra Commissjoner, sammensatte af saadanne Mænd, uden at de i dette Dieblit ere paa Veie til at ødelægges, fordi de have ladet sig indflyde af tilfældige Omstændigheder, som da eksisterede, fordi de have skullet bringe ud af Jorden, hvad den frembragte, og derved ere komne til at tillægge Jorden en Frembringelseevne, som Jorden til den Dag i Dag ingenfinde har havt. Jeg holder mig fuldkommen overbevist om, at skal Noget virke fordærveligt paa hele denne Forretning, saa skal det være en forudgaaende Undersøgelse af denne Art, ikke en forudgaaende Undersøgelse som den, hvortil der er givet de 2000 Rbd., som bearbejder de Materialier, som ere forhaanden, som samler dem i en let overfuelig Form, men en saadan, som saa at sige skal gjøre Synsmændenes egen Virksomhed overflødig, og skal forhindre det, som ved denne Sag er det Væsentligste, at Synsmændene ikke fristes til at gjøre deres Sag til en Art Con-
toirforretning, hvor de kun dømme efter, hvad Andre forelægge dem, istedetfor til en Sag, som afgjøres paa Stedet efter Samtale med de paagældende Personer, efter at have hørt, hvad de selv troe, at de kunne yde; thi ogsaa det er Noget, der er værd at lægge Mærke til. Det er Afgjørelsen med Personer, hvorved det paa den ene Side bliver erkendt, at, naar Regjeringen i Fremtiden faaer de og de Afgifter, saa faaer den bedre Afgifter, end den nogenfinde har havt, saa faaer den i det Hele taget passende Afgifter, og hvorved det paa

den anden Side erkendes af Røberne, at, naar de overtage Stedet til den Brits, ere de istand til at opfylde de dem paahvilende Forpligtelser. Det er det, hvorom det dreier sig, langt mere end om en saadan Opfattelse af Jordsmagere, af Folk, der ikke interessere sig for at faae Sagen til at gaae. Der er en stor Forskjel paa denne Art Commissjoner, bestaaende af Landinspecteurer, Jordsmagere og paa Skjønsmænd, som komme herfra; ja, jo oftere Jordsmageren og Landinspecteuren kunne faae den Art Forretninger igjen, desto bedre er det for dem, og vil det altsaa stee, at denne Forretning ikke lykkes, saa kunne de haabe om nogle Aar at faae den igjen, hvorimod det for de Mænd, som ere valgte til at afgjøre Skjønnsforretningerne, er en Uværesag at bringe dem til at lykkes, og forberede Loven fra dette Synspunkt. Med Hensyn til, hvorledes Skjønnet skal afgives af de Mænd, som komme herfra Thingene og siden føres igjennem af dem paa Stedet, er det min fulde Overbevisning, at Sagen vil trives og lykkes langt bedre, naar man ikke først lader den blive behersket af en saadan foregaaende Commissjon, som har ganske andre Ansuelser om Sagen, at Sagen vil gaae langt lettere, naar man lader dem komme directe i Berøring med Befolkningen, end naar man stiller denne Art Commissjon imellem. Det næste Spørgsmaal er altsaa: vilde der være vundet Noget for Afgjørelsen af de Sager, som blive forelagte Thinget, derved, at en saadan Art af Undersøgelse var gaaet forud. Nei, netop for disse Sager vilde det være allermindst nyttigt, thi alle Sager af denne Art — jeg har den Overbevisning, at der ville komme faa og maastee ingen, — men for alle Sager af den Art er det netop vigtigt, at Bedømmelsen stee for den Gjenstand, som foreligger, at det ikke er Udbyttet